

A **VEGADES** tinc por. Jo era d'aquelles que no s'espantava amb res, que no tenia por de res, que no tenia mai por de perdre quan apostava. Ara tinc por. Sovint. A vegades. Potser una mica, sempre.

Tinc por perquè la por se'ns menja, sembla. I jo no puc ni vull ser menys que la majoria, que ens deixem menjar, també, amb por.

L'altre dia, a la perruqueria, vaig sentir el comentari que reproduiré ara: "ens han fet passar de l'1 al 3 sense passar pel 2, però no fem res". Entendreu de seguida el context. Parlàvem de la corrupció política, del frau, del Bárcenas enfotent-se'n dels periodistes i dels ciutadans quan

l'increpaven, tornant d'esquiar.

Parlàvem d'això. A les perruqueries també es parla d'aquestes coses. Sí, d'acord, i de Gran Hermano, però aquí no hi puc aportar molt que no ho miro, que

Tinc por perquè la por se'ns menja, sembla. I jo no puc ni vull ser menys que la majoria, que ens deixem menjar, també, amb por.

em fa por. Això sí que me'n fa. I molta.

Hem passat de l'1 al 3. Oh i tant. En un pimpam. Tan de pressa, que no ho hem ni vist, ni respirat, ni sentit. O potser sí que ho hem vist, respirat i sentit i que, la veritat, ens ha sigut igual o ens hi hem

sentit, però no sabem què fer, no sabem com es passa de la queixa a l'acció.

Ens manifestem, ens queixem i critiquem, però aquí no dimiteix ningú i la banca continua guanyant sempre. I això em fa por. Em fa por perquè jo, com tots, com la perruquera i la clienta, com tu, com el teu veí del cinquè, amb prou feines arribem a final de mes i coneixem, tot, malauradament, més d'una persona que ho està passant molt malament. Molt.

I amb aquest voler arribar a final de mes. Amb aquest intentar-ho, ja fem prou. O això creiem. I això també em fa por. Perquè tinc por de dir que no és just i això fa por. Perquè tinc por de fer coses

per por i això fa por i perquè tinc por que ja no en tingui, d'esperança, i les coses em rellisquin ja, corrupció a corrupció, sobre a sobre, notícia a notícia.

Mireu, a la perruqueria rentar, marcar, tenyir i assecar només em va costar 30€. Només, oi? 30€ costen molt de guanyar. Moltíssim. 30€ són el menjar d'una setmana d'una família que viu amb 400€ al mes i va tirant, m'enteneu?

Fa molta por que la gent que ens mana, la gent que nosaltres hem triat, visqui tan per sobre de tot això i no entenguin, ni tan sols es preguntin, el valor de 30€.

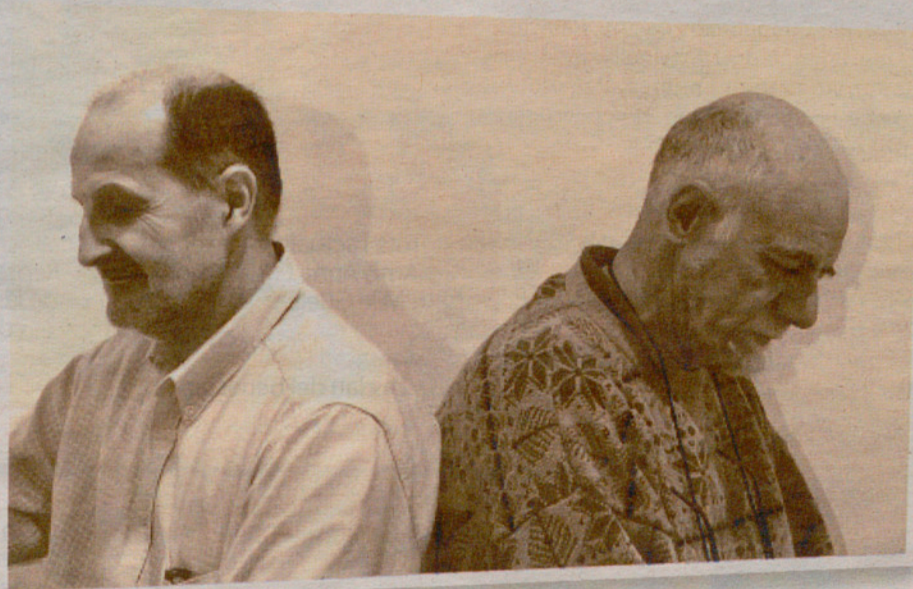
Jo tinc la sort de poder-me'ls gastar a la perruqueria, encara i potser per això callo. I això, sincerament, també em fa por.

CULTURA

Olor corporal 23

Si visiteu la Sala Ciutat no oblidareu fàcilment tres noms. Tres noms, com tres plantes aromàtiques de l'Índia, que a través del seu art i de la seva poesia us embolcallaran amb uns perfums difícils de definir, però perfums. La peculiaritat d'aquestes olors rau en la circumstància de la capacitat de la pròpia facultat olfactiva de transsubstanciar-los. El 23 és un nombre entre metafòric i críptic que juga amb 23 essències que d'una manera o altra incideixen en la vida privada de cadascú. Senzillament cal que l'olfacte íntim sigui creatiu perquè l'olor corporal és personal. Un dels espais de l'exposició és tridimensional perquè hi actuen els tres noms que cal recordar. La poeta, el pintor i l'escultor. Un petit poema ens endinsa en el quid de la qüestió: "Abans era tot./ Déu fou el primer artista:/ amb només una costella creà / bellesa, dona i pecat". Judith. Una clara descripció de la realitat. Un bloc de poemes aporten més pensaments a la bellesa de l'art que continua amb pintures i escultures. Les pintures de Hans Möller esdevenen un autèntic jeroglífic i un trencaclosques a l'hora d'intuir el missatge però immers en la foscor de la idea un perfum comença

a encendre un llumí que amb pocs segons desapareix la foscor. Una emoció de colors i geometria amb la incrustació d'algun mot obra un finestra que permet l'entrada d'un aire fresc que convida a dialogar amb les escultures de Bartomeu Molina. Encara que ho sembli no és un trencaclosques, és una crítica personal de diferents personalitats definides per trossos d'objectes inservibles que recobren una vida nova. Recobrar la vida, sentir-se immers en un món paradisiac i auscultar els batecs del cor són les sensacions produïdes per tres noms que he recomanat recordar.

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

Un ejemplo a seguir el del Papa Benedicto y prueba de honestidad, siempre al servicio de Cristo.

Durante su pontificado afrontó grandes eventos; eventos que dejan huella a tan noble ministerio.

Nada le hizo dudar ni le impidió atajar la tan ruin pederastia y al culpable sancionar.

Tuvo en casa al enemigo y lo supo perdonar, pero la huella hizo mella a su octogenaria edad.

Yo creo que su renuncia obedece a su cansancio, aunque haya quien le busque esos cinco pies al gato.

El cansancio del Papa

Àngel Corella Barcelona Ballet

Espectacle d'una bellesa psíquica i física que transforma els moviments en sensacions i vibracions íntimes. Un joc còsmic amb la joguina del cos humà per crear la inesborrable obra artística del món. Convertir el cos en el transubstanciadore de la matèria agermanant-la amb l'esperit és un art de dimensions gairebé ultraterrenals. La meravella de gaudir la música convertida en moviment i el mo-

viment tranformat en emoció íntima és un regal extraordinari que palesa la grandesa del cos quan treballa conjuntament amb el cor. Evidencia dues dimensions de la naturalesa humana que a la vegada fan intuir una altra dimensió de caràcter ultrasideral. Acompanyar l'amor en la foscor, en el regne de les ombres, amb un rerefons musical que omple l'espai dels enamorats porta a intuir la impor-

tància de la superació dels problemes per trobar la felicitat. Que els peus i les mans actuïn de directors interpretatius d'un missatge llegint les vibracions musicals va més enllà de la pura matèria per esdevenir esperit universal. Definir el ser humà embolcallant-lo en la totalitat de l'existència gaudint la intensitat de la vida quan la mort truca a la porta supera els acords musicals per esdevenir només

música. Però el ballet d'Àngel Corella no en té prou de fer viure intensament les entranyables realitats humanes de la vida, la mort i l'amor que, a la vegada, defineix les sensacions i emocions del transcurs de tota la vida. Un espectacle plàstic de la bellesa de l'existència humana amb un missatge artístic, bellesa corporal i bellesa interior musical.

TEATRE